

Sygn. akt II AKa 192/23

Sygn. akt II AKa 192/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Anna Zdziarska

Sędzia SA Dorota Radlińska

Sędzia SO (del.) Agnieszka Brygidyr-Dorosz (spr.)

Protokolant: Klaudia Kulbicka

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej-Tomali

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2023 r.

sprawy z wniosku T. S. przeciwko Skarbowi Państwa o zadośćuczynienie za krzywdę doznaną z tytułu internowania w okresie od 14 grudnia 1981 r. do 29 kwietnia 1982 r. na podstawie decyzji nr (...) Komendanta Wojewódzkiego Milicji Obywatelskiej w Warszawie z dnia 12 grudnia 1981 r.

na skutek apelacji, wniesionej przez Prokuratora oraz pełnomocnika Skarbu Państwa - Komendanta Stołecznego Policji

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 23 marca 2023 r., sygn. akt XII Ko 57/22

utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części;

kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 192/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie zapadłego wyroku

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 23 marca 2023 roku w sprawie sygn. akt XII Ko 57/22

Podmiot wnoszący apelację

prokurator

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny – pełnomocnik Komendanta Stołecznego Policji

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	<i>zmiana</i>
---	-----------	---	---------------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	
--	--

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
	<p>Apelacja prokuratora:</p> <p>Obraza prawa procesowego mająca istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art.410 k.p.k. polegającą na dowolności w ocenie materiału dowodowego, a tym samym oparcie orzeczenia na arbitralnym rozstrzygnięciu, powierzchownie traktującym istotne okoliczności dotyczące wymiaru zadośćuczynienia, włączenie w zakres krzywd składników, które nie powinny być brane pod uwagę przy określaniu wymiaru tego roszczenia, co spowodowało, że wymierzone zadośćuczynienie w jawny sposób przekracza realną i rzeczywistą wartość krzywd zrekompensowanych wnioskodawcy.</p> <p>Apelacja Komendanta Stołecznego Policji, jako organu reprezentującego Skarb Państwa:</p> <p>1.Obraza przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia tj. art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych</p>	<p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># nierzasadne</p> <p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># nierzasadne</p> <p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># nierzasadne</p>

	<p>wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego Państwa Polskiego (Dz.U. z 2021 r., poz. 1693) i art.558 k.p.k. w zw. z art.232 k.p.k. w zw. z art.6 k.c. poprzez przyjęcie, że Wnioskodawca wykazał, że w wyniku decyzji o internowaniu doznał krzywdy w rozmiarze uzasadniającym przyznanie mu kwoty w wysokości 100.000 zł, co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego zasądzenia zadośćuczynienia na rzecz T. S..</p> <p>2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia poprzez błędne i niezasadne uznanie, że zasądzona tytułem zadośćuczynienia kwota 100.000 zł na rzecz wnioskodawcy będzie stanowiła adekwatną rekompensatę za krzywdę doznaną w związku z wydaniem decyzji o internowaniu oraz wykonaniem powyższej decyzji podczas, gdy zebrany w sprawie materiał wskazuje, że okoliczności internowania wnioskodawcy oraz intensywność doznanych prowadzą do wniosku, że wysokość zasądzonej kwoty jest nadmiernie wygórowana.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Zdaniem Sądu Apelacyjnego zarzuty podniesione zarówno w apelacji Prokuratora jaki i pełnomocnika Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji stanowią jedynie nieuzasadnioną polemikę z ustaleniami Sądu I instancji, a zatem nie zasługują na uwzględnienie.</p> <p>Nie jest trafiony zarzut obrazy art. 7 k.p.k. podniesiony przez Prokuratora. Przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i</p>		

niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności, a nadto jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., II KK 12/06, LEX nr 193084; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2004 r., sygn. WK 26/03, OSNwSK 2004, nr 1, poz. 53).

Powyższe warunki zostały w niniejszej sprawie spełnione. Brak akceptacji przez skarżącego oceny zebranego materiału dowodowego i poczynionych w wyniku tej oceny ustaleń faktycznych, a nadto zaprezentowanie własnej oceny i krytyka oceny dokonanej przez Sąd I instancji, nie upoważnia do automatycznego uznania, że zaskarżone orzeczenie jest wadliwe, zwłaszcza że skarżący nie wskazał, które konkretnie dowody zostały przez Sąd Okręgowy ocenione w sposób niewłaściwy.

Mając na względzie powyższe nie zostało potwierdzone w wyniku kontroli odwoławczej, aby Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów art.7 k.p.k. i art.410 k.p.k., a odmienna ocena skarżącego ma charakter jedynie polemiczny. Dowody zostały ocenione w sposób swobodny, a nie dowolny, czego wyrazem jest treść uzasadnienia Sądu Okręgowego.

Błąd w ustaleniach faktycznych może natomiast stanowić skuteczny zarzut środka odwoławczego, jeżeli odwołujący wykaże, że sąd

pierwszej instancji choć prawidłowo ocenił dowody, na jakich oparł swoje ustalenia, wyprowadził z nich nieprawidłowe wnioski, albo pominął okoliczności, jakie były ich treścią (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 października 2022 r. II AKA 249/21).

Skarżący Prokurator nie kwestionował zasadności przyznanego na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienia, a jedynie jego wysokość. Natomiast pełnomocnik Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji nie poddając w wątpliwość faktu internowania na podstawie decyzji Komendanta Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Warszawie z dnia 12 grudnia 1981r. nr 56/S/81 wnioskodawcy, jego przebiegu oraz okoliczności z tym związanych zarzucając obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia tj. art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego Państwa Polskiego (Dz.U. z 2021 r., poz. 1693) i art.558 k.p.k. w zw. z art.232 k.p.k. w zw. z art.6 k.c. zaoponował przyznaniu wnioskodawcy zasądzonej kwoty zadośćuczynienia, jednocześnie wnosząc o oddalenie jego żądania w całości ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawcy T. S. zadośćuczynienia w kwocie niższej niż została zasądzona i oddalenie żądania w pozostałej części. Pomimo podnoszenia zarzutu o takiej konstrukcji, pełnomocnik Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji nie był w stanie skutecznie uargumentować braku zasadność

przyznania na rzecz wnioskodawcy T. S. zadośćuczynienia, zaś treść uzasadnienia wywiedzionej apelacji dotyczyła w zasadzie tylko wysokości zasądzzonego zadośćuczynienia. Tym samym z racji drugiego podnoszonego przez pełnomocnik Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji zarzutu oraz treści uzasadnienia apelacji uznać należy, że opierała się ona na zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mającego wpływ na jego treść.

Wbrew wywodom obu skarżących, uzasadnienie wyroku Sądu I instancji wskazuje, że Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny, biorąc pod uwagę wszystkie te okoliczności sprawy związane z pozbawieniem wolności T. S. w okresie od 14 grudnia 1981 r. do 29 kwietnia 1982 r, które mają znaczenie dla oceny rozmiaru krzywd, jakich doznał. Powyższe znalazło odzwierciedlenie w wysokości zasądzzonego zadośćuczynienia, zwłaszcza w zakresie intensywności cierpień fizycznych i psychicznych związanych z pozbawieniem wolności wnioskodawcy.

Bezspornym jest, że kodeks postępowania karnego nie definiuje pojęcia „zadośćuczynienia”, w związku z czym miarodajne w tym względzie są przepisy prawa cywilnego materialnego, tj. art. 445§1 k.c., zgodnie z którym „zadośćuczynienie” winno stanowić „odpowiednią sumę” za doznaną krzywdę. Chodzi zatem o wartość spełniającą funkcję kompensacyjną, która jednakże nie może być sposobem uzyskania nadmiernych korzyści finansowych, stąd też określana jest indywidualnie w

oparciu o rodzaj, czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych i ich natężenie (w tym konieczność poddania się rygorom związanym ze stosowaniem tego środka) oraz stopień dolegliwości z jakim wiązało się tymczasowe aresztowanie, tj. przykrości natury moralnej, w tym utraty dobrego imienia, ostracyzm środowiskowy, nieprzychylnie reakcje po zwolnieniu z aresztu, stan zdrowia wnioskodawcy w czasie wykonywania środka zapobiegawczego i po zwolnieniu z aresztu (vide: Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 9.04.2008r., II AKa 46/08). Należy przy tym mieć na uwadze, że „wysokość zadośćuczynienia” wyznaczają dwie granice. Z jednej strony musi ono przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną, z drugiej zaś powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej. Zasada umiarkowanego rozmiaru zadośćuczynienia łączy się z wysokością stopy życiowej społeczeństwa, gdyż zarówno ocena, czy jest ono realne, czy nadmierne, pozostawać musi w związku z poziomem życia” (tak m.in. Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 7.02.2008r., sygn. akt II AKa 22/08, KZS 2008/7-8/105). Z kolei „poziom życia” to aktualne warunki i przeciętna stopa życiowa społeczeństwa, która to przesłanka (przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa) ma charakter uzupełniający tak, by ograniczyć wysokość zadośćuczynienia i by jego przyznanie nie prowadziło do wzbogacenia osoby uprawnionej. Ustalenie sumy powinno być zatem dokonane w ramach rozsądnych granic właśnie odpowiadających

aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa przy uwzględnieniu jednakże i tego, że wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2.10.2019r., sygn. akt II AKa 408/19, OSA 2019/10/3-10).

Zmiana w postępowaniu odwoławczym wysokości przyznanego zadośćuczynienia z uwagi na wpisany w pojęcie odpowiedniości element uznania sędziowskiego winna nastąpić wtedy, kiedy zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza zasady ustalenia zadośćuczynienia, czyli w przypadku gdy uwzględniono niewłaściwie lub też nie uwzględniono właściwych elementów mających istotne znaczenie dla określenia jego wysokości.

Przywołane kryteria aktualne również są w przypadkach osób internowanych. Odnosząc się zarówno do argumentów podniesionych przez prokuratora jak i pełnomocnika Skarbu Państwa-Komendanta Stołecznego Policji wskazać należy, że Sąd I instancji w sposób szczegółowy wskazał przesłanki, którymi kierował się ustalając wysokość zadośćuczynienia. Słusznie zatem podniósł, że wnioskodawca w chwili zatrzymania nie wiedział, na jak długo trafi do miejsca odosobnienia, nie było też procedury pozwalającej na poddanie decyzji o internowaniu kontroli sądowej. Zasadnie odniósł się także do warunków jakie panowały w miejscach osadzenia i zaakcentował jakiegokolwiek brak prywatności, a także wskazał w jaki sposób prawie 5-cio miesięczna izolacja wpłynęła

na relacje rodzinne wnioskodawcy. Wbrew twierdzeniom skarżących, Sąd I instancji uwzględnił również to, że w czasie internacji wnioskodawca nie doznał cierpień fizycznych, ale doświadczył cierpień psychicznych związanych z pozbawieniem wolności.

Przywołane wyżej okoliczności prowadzić muszą do wniosku, że sytuację wnioskodawcy jako osoby internowanej należy oceniać odmiennie od przypadków osób, które aktualnie są niesłusznie pozbawione wolności.

Wobec powyższego niezasadna była argumentacja Prokuratora jak i pełnomocnika Skarbu Państwa-Komendanta Stołecznego Policji, że przyznane wnioskodawcy zadośćuczynienie jest wygórowane, ponieważ okres odosobnienia trwał niecałe 5 miesięcy, a T. S. będąc pozbawionym wolności nie doznał cierpień fizycznych. Niewątpliwie T. S. był pozbawiony wolności w warunkach typowych dla każdego innego osadzonego, miał możliwość utrzymywania kontaktu ze światem zewnętrznym i widzeń, nie doznał przemocy ze strony współosadzonych lub funkcjonariuszy. Jednak skarżący podnosząc powyższe argumenty nie dostrzegają zasadniczej kwestii, a mianowicie tego, że warunki w jednostkach penitencjarnych 40 lat temu znacząco odbiegały od standardów obecnych, zaś wnioskodawca prawie 5 miesięcy spędził w Areszcie Śledczym W.-B..

Nadto prokurator starał się przekonać, że punktem wyjścia dla ustalenia wysokości przyznanego wnioskodawcy zadośćuczynienia winna być wysokość średniego miesięcznego wynagrodzenia

określającego finansowy życia społecznego. Oczywiście niezmiennie aktualne jest stanowisko, że zadośćuczynienie jako forma rekompensaty za krzywdy moralne i fizyczne powinno być mierzone ich dolegliwością, a jednocześnie z uwzględnieniem aktualnych warunków i przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa (np. wyrok SA w Warszawie z dnia 19.10.2022r., II AKA 474/21, Lex nr 474/21). Jednak okoliczność, że zadośćuczynienie nie powinno być źródłem wzbogacenia została uwzględniona przez Sąd I instancji. Skarżący natomiast odwołał się w prosty sposób do wysokości zadośćuczynienia przyznanego niejako za każdy miesiąc, chcąc tym samym wykazać, że jest ono wygórowane. Nie można jednak w tak prosty sposób dokonywać ustalenia wysokości zadośćuczynienia, bowiem krzywda wzrasta w miarę przedłużania się czasu niesłusznego pozbawienia wolności, a przy tym musi być indywidualizowana.

Przyznana przez Sąd I instancji kwota zadośćuczynienia jest adekwatna do czasokresu zatrzymania wnioskodawcy, doznanych przez niego niedogodności i negatywnych przeżyć psychicznych. Biorąc pod uwagę, okoliczności w jakich został pozbawiony wolności - co bez wątplenia było związane z jego aktywnymi działaniami niepodległościowymi - uznać należy, że nie jest to kwota wygórowana w stosunku do kompensacyjnego celu instytucji z art. 552 § 4 k.p.k., w tym nadmierna w stosunku do wyrządzonej wnioskodawcy krzywdy i nie przekracza rozsądnych granic zadośćuczynienia, odpowiada

<p>także aktualnym warunkom życia społeczeństwa.</p> <p>W związku z powyższym, w ocenie Sądu Apelacyjnego, przyznana przez Sąd Okręgowy na rzecz wnioskodawcy kwota zadośćuczynienia była prawidłowa, a zatem zaskarżone orzeczenie nie wymagało korekty.</p>		
<p>Wnioski</p>		
<p>W apelacji Prokuratora znalazły się wnioski o:</p> <p>zmianę zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej wysokości zasądzonego odszkodowania poprzez jego obniżenie do kwoty wnioskowanej przez prokuratora na rozprawie tj. 65 000 zł;</p> <p>W apelacji pełnomocnika Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji znalazły się wnioski o:</p> <p>zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie w całości żądania wnioskodawcy ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez zasądzenie zadośćuczynienia na rzecz wnioskodawcy kwoty niższej niż została zasądzona i oddalenie żądania w pozostałej części.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Wnioski obu Skarżących zostały uznane za niezasadne, z przyczyn, jak wyżej.</p>		

OKOLICZNO ŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
111	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 marca 2023r., sygn. akt XII Ko 57/22.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy.	
Powody wynikają z rozważań w części 3.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
	<table border="1"> <tr> <td>Nie dotyczy.</td> <td># art. 439 k.p.k.</td> </tr> </table>	Nie dotyczy.	# art. 439 k.p.k.
Nie dotyczy.	# art. 439 k.p.k.		

Zwiężle o powodach uchylenia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.

Koszty Procesu	
-----------------------	--

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	2.	Podstawą decyzji o obciążeniu Skarbu Państwa wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym był art. 13 Ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu państwa polskiego z dnia 23 lutego 1991 r.

PODPISY
Anna Zdziarska
Dorota Radlińska Agnieszka Brygidyr-Dorosz

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 23 marca 2023 roku w sprawie sygn. akt XII Ko 57/22
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	<i>Pełnomocnik Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji</i>	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 23 marca 2023 roku w sprawie sygn. akt <i>XII Ko 57/22</i>	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# <i>zmiana</i>